

Metlikovič Milos.

poština plačana v gotovini.

angelček

slovenski
mladini

Letnik 37 * 10 * 1928/29

Vsebina k 10. številki: Lgh: Kako je pri nas v šoli. — Lea Fatur: Stric Hav-hav in teta Mijav-mijav. — Fr. Rojec: Gospodov dan. (Pesem.) — Gustav Strniša: Slovo. (Pesem.) — Radivoj Rehar: Kuharji. (Pesem.) — Radivoj Rehar: Kresnice. (Pesem.) — Grčar (Tonka): Solnček bi rada bila. — Na dan plačila. — Bogomil: Ljubi Marijini otroci! — Rešitve v 9. številki. — Vabilo na naročbo.

Zagonetke v 9. številki so prav rešili: Marija Lipovšek, Lokavec; Ločanke iz meščanske šole; Seršen Ivanka, Domžale; Ivanuša Fr., Arnšek Fr., Zupanc Janko, Planinc Fr., Kanižar Iv., Križnik Zdravko, Kos Lovro, Veržej, Marjanšček; Ana Jamnik, Ljubna, S. d.; Jug Franjo, Studenci pri Mariboru.

Izžrebana: Katka Kalan.

Uprava Vrtea (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), 1926/27 (Din 14), 1927/28 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), 1926/27 (Din 8), 1927/28 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1925, 1926, 1926/27, 1927/28.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913—1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912—1916, 1923.

Vrtec s prilogo Angelček (10 številki) stane za leto 1928/29 Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtea in Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtea in Angelčka« (dr. Jožef Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Čekovni račun uprave št. 10.470.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

Beseda ugankarjem.

Danes vam obrazložim »istopisnico«. S to besedo zaznamujemo uganko, ki od rešilcev zahteva, naj dobe take besede ali stavke, ki imajo od obeh strani enake črke, ki se torej naprej in nazaj enako beró. Takih besedi je precej. Oko, joj, Tit, tat, Ana, ata, potop, cepec in podobne. Težje je pa najti take stavke. Tale bi bil: »Peter pa neče na pretep.« Ob počitnicah pa premišljuje, če boste še kakšnega našli, potem ga pa razmrcvarite takole, kakor bom jaz tega-le, ki sledi. Ako še kak tak stavek naredite, ga pa pošljite nam, da bomo v »Angelčku« ali v »Vrtcu« drugim z njim malo ponagajali.

Poglejte: Iz zlogov: ca, ci, pe, ra, re, rep, ri, že naredite stavek, ki ga boste lahko brali od obeh strani. Kako se glasi ta stavek? Takole: »Perica reže raci rep.«

Kaj je pa »obratnica«? Imamo tudi take besede, ki jih lahko beremo naprej ali nazaj, pa dobimo vselej drug pomen (torej ne istega!). N. pr.: lok — kol, lov — vol, sok — kos, cepet — tepec, polk — klop. Tudi s takimi besedami zna dober ugankar napraviti svojim prijateljem marsikako zadrego in zadrgo.

Ločankam: Poglejte rešitev v tej številki! Bomo torej skušali biti v prihodnje še bolj usmiljeni.

Zdaj pa pozdravljeni, pozdravljene! Na svidenje prihodnje leto še v večjem številu! Čim več vas bo, tem bolj vas bom vesel in tem rajši se bom z vami razgovarjal.

Vesele počitnice!

J. L.

Lgh:

Kako je pri nas v šoli.

V juniju.

Z eno nogo smo še v šoli, z drugo pa že v počitnicah. Zadnjič vam še nisem vedel povedati, ali bi jih bil vesel ali žalosten. Danes vam že lahko zaupam: vesel sem jih.

Pa ne uganete, zakaj? — Ali ste zanič! Vidite: iz Ljubljane je prišlo pismo, da bo prišel k nam na počitnice moj bratranec Branko. (Če pride tudi njegova sestra, ali če ne pride — to zame nima pomena! Gospodično prepustim čisto sestri Francici!) Toda novica, da pride Branko, me je pogrela, ker je zame velika dobrota. Z mojim ljubim bratrančkom bova lahko skakala po mili volji in če bi se tudi primerilo, da bi šle hlačke kje na dvoje ali da bi se tudi iz blata ne videle, ne bom tako kregan, kakor če bi jim sam kaj storil. Vse to naredita Branko in njegov obisk. In ko bo prišla gospa mama po svojega sinčka (morda

tudi po gospico — a to je Francina reč!), mi bo skoro gotovo podarila najmanj kovača. In vsega tega bi se človek ne veselil?

Letos sem opravljal Alojzijevo pobožnost. Prvo-obhajanci so jo morali vsi; mi drugi smo bili pa samo povabljeni. Zdaj torej vem, zakaj je bilo tako zgodaj prvo sveto obhajilo. Zato, da gospod katehet vidi, kako se mi in oni vedemo pri svetem obhajilu, in pa — v šoli to slišimo — da lahko vsak v kali zatre vsako, tudi najmanjšo nerednost. Ko bi človek zdaj vedel, kaj se to pravi: v kali zatreti! Doma sem nekaj povpraševal. Nekaj so mi povedali, še več pa ne, ali pa jaz nisem razumel. Vidim, da sem vendar še precej neumen.

Če bi bili vi blizu, bi vas povabil na grob pokojnega prijatelja Dobravca. Vem, da bi se vsi čudili. Ves grob je zdaj v cvetju in v zelenju. In to večidel po moji skrbi.

Pri procesiji svetega Rešnjega telesa sem letos jaz nosil šolsko zastavo. Če tudi nisem v šoli med najbolj pridnimi, pri najmočnejših pa sem. V spričevalu seveda moč ne pomeni dosti; a če je treba nositi šolsko zastavo, pa brez moči tudi ne gre. Tako sem torej tudi jaz potreben šoli in nele šola meni.

Skoro ves ta mesec smo imeli v šoli boj za dobre in boljše rede. Pisali smo za boljši red, računali za boljši red, zgodovine, zemljepisja, prirodoslovja in prirodoopisja — vsega smo se učili za boljši red. Tudi jaz sem par redov poboljšal. Sem skoro moral —!

Prejšnji gospod učitelj se je že vrnil iz tiste šole, ki se ji pravi 'tečaj'. V razred ga pa še ni. Pravijo, da ga bomo spet dobili, ko se bo pričela šola. Kam bo pa ta šel, nič ne vem. Obljubil pa je, da bo rad prišel k nam nazaj, če ga bodo še poslali tisti gospodje, ki to reč gospodarijo. Ko bi jaz mogel do njih, bi jim rad povedal, da ga imamo radi. Samo ne vem, če bi me poslušali?

Vam pa to povem, da ne boste mislili, da smo na naši šoli tako od muh. Komaj nas gospodje učitelji zagledajo, nas imajo že radi. Bog ve, kako je pa pri vas?

Za spričevala smo morali spet prinesiti po pet dinarjev, kakor koncem januarja. Takrat sem jih še nekam rad odrinil, zdaj sem jih pa prav težko dal. Preveč so me mikale — kaj bom tajil! — češnje na trgu. Češnje — ah, češnje! Če jih nakradeš, imaš greh, pa še tepen si, če te dobé; če jih pa kupiš, se pa doma račun ne ujemajo... Najbolje bi bilo, če bi ne bilo treba kolkov, zakaj skušnjav za češnje bi potem znabiti tudi ne bilo. Če bi pa bile, bi jih lažje premagal.

Še to vam moram povedati, da smo napravili šolsko razstavo.

Tisto nedeljo pred sklepom šolskega leta je bila. Dečki smo razstavili svoja ročna dela, deklice pa svoja. Na razstavi so bili naši šolski zvezki, naši gospodarski zapisniki, naša številnica in tudi naše risanke. Gospodična učiteljica v tretjem razredu je menda rekla, da bi morale na razstavo tudi naše učne knjige, zlasti tiste, ki so najbolj razmesarjene. Tako bi naši starši lahko videli, kakšni mojstri smo za taka dela, ki niso ravno potrebna, in najboljši mojstri bi doma dobili priznanje... že veste, kaj mislim! Blagor tudi meni, da to ni vpeljano, zakaj moja »Čitanka« je prečudno razcvetena!

Razstavo je ogledalo veliko ljudi. Vsi starši, mnogo naših stricev in tet, tudi botri in botrice. Vse je hvalilo krasna ročna dela Dobravčeve Franice, tudi Pohlinovo Metko so hvalili. Mojih ročnih del pa ni nihče posebno omenjal. Jokal nisem za to, ker sem se tolažil s tem, da ljudje še ne vedo prav, kaj so deška ročna dela. To je pa tako znano, da se ženske za hvalo bolj tišče naprej.

Vsa župnija je govorila tisti dan in še par dni pozneje o tej šolski razstavi.

»Tole je naša naredila,« se je hvalila neka mati.

»To pa naša!« je poudarjala druga.

»Čudno! Me takih reči nismo znale delati.«

»Svet gre naprej, kakopak!«

Vstopnina na razstavo je bila prostovoljna. Pa vendar je dobila šola okrog 600 Din. Tretjino tega denarja smo namenili za slepe, ostali denar pa bo šola porabila za nakup novega blaga za deška in dekliška

ročna dela. To so povedali samó nam, ki smo že v četrtem razredu. Naši Franici se je za malo zdelo.

Zdaj pa, ljuba moja šola, zbogom! Prišel je Vidov dan, dobili smo spričevala in razkropili se za dva meseca. Pozdravljeni tovariši in tovarišice, součenci in součenke! Dobro naj vam dene počitniški zrak!

Da bi le Branko kmalu prišel...

K vsakemu vlaku ga bom šel čakati.

Nazadnje se pa zahvalim še vam, ki ste potrpežljivo prebirali te moje popise. Zdaj me že poznate, kakšen sem. Napisal sem vse po pravici in po resnici, kakor je bilo in kakor sem najbolje mogel. Zakaj bi vam pa lagal? Moje čenče so še naš oče prebrali; nekaj muzali so se in nazadnje poudarili: »Fant, znabiti bo pa le še kaj prida iz tebe!«

Zdaj pa trdi naša Franica, da je nekaj zgovorjena z gospodom urednikom. Pa ne, da bi si upala ona kaj pisati v Angelček?

Res sem radoveden, ali se samo baha, da me draži, ali ima v resnici kaj napeljšano?

Počakajmo!

Lea Fatur:

Stric Hav-hav in teta Mijav-mijav.

(Bajka.)

Lavček je bil majčken in mlad psiček, toda zelo Lukaželjen in precej izobražen. Saj je skrbela njegova mama Vidra že prve dni njegovega življenja, da ga nauči lepega vedenja. Rekla mu je:

»Prodali te bodo, ljubček moj uhati! Glej, da boš svojim gospodarjem ljub, pokoren. Migaj z repom in giblji z ušesi, kadar vidiš gospodarja, gospodinjo, njiju otroke, njiju hlapca, deklo. Potem se ti bo dobro godilo.«

In modro je še dostavila:

»Kadar pa pride v hišo tuj človek, se moraš zaletavati vanj in lajati! Če si tudi premajhen, da bi se

te kdo bal, vendar lajaj, lajaj in lajaj, kolikor ti dá sapa. Čim manjši si, tem bolj moraš lajati: to je naša pasja pravica! Povem ti, da bodo bežali otroci z glasnim krikom pred teboj, saj je človeški rod plašljiv.«

Lavček je premišljeval — uboga kepa bele volne — premišljeval, da so se mu povesila dolga ušesa in so skoraj zakrila oči: ne, to je pretežko! Kako naj si zapomni, kdaj naj laja in kdaj naj maha z repom in kdaj naj miga z ušesi? Joj, težko je življenje za mladega psa, ki bi rad prav ravnal...

Plaho je vprašal mater Vidro:

»Zakaj pa ne smem mahati z repom, kadar pride tuj človek v hišo?«

»O ti nesrečni otrok!« se je zakremžila mati Vidra, »kaj nimaš nič pameti? Če je človek tuj, moraš lajati vanj; če boš pa videl, da ga sprejema gospodar prijazno, mu moraš pa migati z repom in ga ovohati. Če diši človek po kakem sovražnem psu, lahko lajaš nanj iz kakega kota. Ne daj pa nesreča, da bi lajal na hišnega hlapca! Izbrcal bi te.«

»Torej,« se je razžalostil Lavček, »je glavno to, da vem, komu moram mahati z repom in koga strašiti z lajanjem.«

»Na vsak način! Vsa modrost obstoji v tem, da znaš o pravem času in na pravem kraju lajati in mahati z repom. Tako delajo tudi ljudje in temu pravijo politika. Tudi moraš pustiti kost, če jo imaš, dokler si majhen, večjemu psu, če jo hoče imeti; kadar boš pa velik, boš pa ti jemal kosti manjšim psom.«

Tako je učila modra mati Vidra svojega Lavčka. Sinček je preudarjal, kako se bo ravnal, da bo prav.

Res je prišel kmalu nato v hišo mlad gospod v svetli koži in je dal nekaj kakor košček tenkega mesa tisti ženski, ki je nosila materi Vidri rumeno jed. Potem je vtaknil Lavčka v neko gnezdo. Mati Vidra je še klicala za njim: »Ne daj nesreča, da bi se lotil kože, ki jo imajo ljudje na sebi, ali kože, ki jim zakriva meso. Tvoj gospodar bi moral plačati kazen, tebe bi pa nabili in zaprli in rekli, da si stekel, dasi so bili vsi tvoji strici in tete prav pri čisti pameti.«

To je bil zadnji opomin matere Vidre. Potem je slišal sinček samo še njeno žalostno cviljenje. Lavček je klical: »Mama, moja mama!«

Pa gospod ga je brž odnesel in Lavček je umolknil v težki skrbi, kaj bo. Gospod se je ustavil. Lavček je slišal, kakor da šumi voda, in čul je glaske: »Papači! Papači!« Čutil je mehke tačice, ki so ga božale; stiskal se je v toplo gnezdo in poskušal mahati z repom.

S časom se je zavedel in razgledal. Dve lepi punčki sta ga jemali druga drugi iz rok, sta mu dajali sladke

oblizke, ga prali in česali. Lavček si ni želel boljšega. Videl je sam sebe, da raste, da se širi in da ima za vratom rdeč trak. Bil je ponosen nanj. Kadar sta ga nesli punčki na sprehod, je zmerjal in zasmehoval druge pse, ki so letali po blatu: »Umazanci! Potepači! Poglejte me! Kdo ima tak trak?«

Psi pa so tekli za otrokoma in jima hoteli iztrgati Lavčka iz rok. In neki dan — o strašni dan! — je zmerjal Lavček celo tolpo velikih psov:

»Hav-hav-hav! Cigani ste, potepači!« Pa so poskočili psi divje in gremeli: »Táko ščene! Čakaj, malo-pridnež!«

Mala gospodinja Lavčkova se je prestrašila in je izpustila reveža iz rok... Ni dopovedati, kako so

potem trgali in grizli veliki psi ubogega malega... Mislil je Lavček, da je po njem, in spomnil se je modre matere Vidre. Ko je že obrnil kakor zadnjikrat oči, je prihitel gospodar s punčkama. Pa je bil hud na Lavčka: »Zanikarni pes mora takoj od hiše!«

In kmalu je bil Lavček na širokem dvorišču. Zapazil je velikega črnega psa pred majhno hišico. Za vratom je imel rjav trak in ta trak je bil privezan ob hišico. Kmalu je razumel Lavček, da ne more stric pes daleč od hišice, ker ga drži oni rjavi trak. Zakaj bi mu ne nagajal, ko mu pa ne more stric nič? Pa je priskakal in privohal in pribevska!

»Stric Murin, greste z menoj na sprehod? Stric, v hiši vas čaka mastna kost...«

Veliki stric je tiščal glavo na svojih šapah, gledal Lavčka in molčal. Nakrat je pa planil, pograbil Lavčka, ga stresal, valjal po tleh in renčal: »Ti ščene zanikarno! Boš še sam sedel priklenjen kakor polž na svojo hišo. Ti smrkolinček ti! Ali te je tako učila tvoja mati?«

»Prosim, prosim!« je cvilil Lavček. »Bom mahal z repom, stric, bom prinesel veliko mastno kost!«

Stric Murin je držal Lavčka v šapah in grmel:

»Da veš, smrkolinček: vse, kar dobiš od mesa, je moje! Če ti ne dajo, skoči na mizo, vzemi pa prinesi!«

»Bom, bom, stric!« je bevskal ubogi Lavček.

Ko so sedeli opoldan hlapci pri kosilu in je nataknil véliki hlapec kos mesa na vilice, je res skočil Lavček spod klopi hlapcu na kolena in mu iztrgal meso. Tekel je k stricu Murinu in mu ga dal: »Striček moj ljubi — vse meso je vaše!«

»Priden si, Lavček, priden!« je pogladil stric Lavčka in pohlastal meso. »Le še prinesli, stric je velik in potrebuje dosti.«

Lavček je jemal in nosil stricu. Parkrat so se hlapci nasmejali zvitemu psičku. Ko je pa nekoč iztrgal gospodarju masten kos pečenke, so stekli hlapci za njim, in ko so videli, da nosi meso Murinu, in so slišali, da hvali Murin tatiča in pravi: »Prinesi še! Stric je velik,« so neusmiljeno nabili malega in velikega psa. Lavček se je odslej ogibal strica, oklenil se je pa

tete Mijavke, ki hodi tako mehko po svojih tačicah in ima pisan kožušček. Teta se je igrala z Mavčkom, je predla in mu pravila stare bajke. Včasih mu je tudi zapela: mi-jav-jav-mi...

Oj ti strici in tete! Na dvorišču je bilo veliko tet tudi v pernati obleki in stric petelin s košatim svetlim repom. Najbolj čudno na svetu se je pa zdelo Lavčku to, da imajo tete kure in tisti drobiž, ki frči po zraku, če se mu približaš — samo dve nogi...

In človek gospodar tudi! Oni velikani kakor konj, krava, osel — imajo pa štiri noge kakor pasji rod. Misliti bi bilo torej prav — je sklepal Lavček — da je štirinogati rod bolj imeniten. Pa zakaj je potem vse v strahu pred človekom, ki stoji samo na dveh nogah kakor kura?

Življenje na dvorišču je bilo za Lavčka živahno in zanimivo. Res je hlastnil včasih petelin z ostrim kljunom po njegovem repu; res se je zapodila včasih kura na mačko in trdila, da ji krade jajca; hujšega pa ni bilo, dokler ni pripeljala solnčen popoldan tista črna kura s košatim klobukom — klicali so jo Kočinka — celo vrsto drobnih rumenih stvari, ki so klicale: piv-piv-piv...

Pile bi rade, je pomislil Lavček in iztegnil po cni šapo, da bi si поблиže ogledal čudno stvarco. A stvarca je zapivkala in Kočinka se je zaletela v oči ubogemu Lavčku. Teta Mijavka se je pa smejala. Rekla je Kočinki: »Menda je pozabil naš Lavček, kako je bil tepen, ko je nosil Murinu meso. Gotovo bi se spet rad prikupil svojemu stricu. Le pazi, Kočinka, na svoje otroke!«

Lavček je ugovarjal: »Kadar gre gospodar ali gospodinja, ali kadar gredo otroci ali hlapci po dvorišču, vselej maham z repom in migam z ušesi in lajam v pozdrav. Vsi vedo, da sem pošten pesek in da ne kradem več.«

»Vem, da te boli marsikak dan rep od samega mahanja,« se je nasmejala mačka in pogladila Lavčka po nosu.

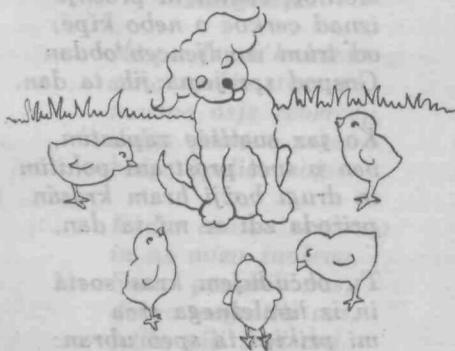
Kaj se je zgodilo? O mati Vidra! Ali si me kaj pripravila tudi na hinavščino stricev in tet? Vsak dan

je zmanjkalo po kosu Kočinkinega drobiža. In zmiraj je ležala mačka v bližini... Lavček bi bil prisegel, da je zagrabila mačka pišče, dokazati pa ni mogel. Vsak dan je bil ozmerjan in tepen in ni pomagalo ne mahanje z repom ne miganje z ušesi ne žalostno cviljenje. Vsi so verjeli hinavki, teti Mijav-Mijav, ki je tako lepo predla na solncu in pravila piščancem in kuram stare bajke. In neki dan je rekla gospodinja:

»Nasadila sem drugo kokljo. Pa preden izleže, mora Lavček od hiše...«

Od hiše?!... Lavček je zatrepetal: Kaj, če bo moral res od tega tako prijetnega doma? Kaj, če ga zapro v tisti zeleni voz kakor sosedovega Pufija, ki ni prišel nikdar več nazaj?

Lavček je hodil okoli gospodinje in jej je zatrjeval z repom in z ušesi, da bo priden. Vsi so prosili za Lavčka in vsi so obetali, da ne bo lovil več piščet. In ko so prišle na dvorišče tiste smešne rumene kepice, je žmirl Lavček samo zaspano nanje in če so ga tudi kljuvale izivale v rep, Lavček je dremal in dremal. Pa se je priplazila enkrat teta Mijav-Mijav — in se potuhnila in pripravila na skok... A Lavček je planil na njena ušesa in jo stresal... Kako se je smejal stric Murin! Kar rožljala je njegova veriga od veselja. Gospodinja je pa božala Lavčka, mu prinesla lepo kost in rekla: »Dober varuh bo!«

Fr. Rojec:

Gospodov dan.

Dan izza gor je zažarel,
prelepo mu je zvon zapel
oznanjajoč čez hrib in plan:
začel se je Gospodov dan!

Škrjanček dviga se v nebó
in hvali Stvarnika glasno.
Kako pa ti kot onet kristjan
proslavil ta njegov boš dan?

Čuj, spet zvonenje se glasi,
ose tihe, mirne so vasi:
rod verni je v svetišču zbran,
da počasti Gospodov dan.

Molitve, vzdih in prošnje
iznad cerkve v nebo kipé;
od trum izvoljencev obdan
Gospod sprejema jih ta dan.

Ko jaz svetišče zapustim,
oen v svet prostrani pohitim
in drugi božji hram krasán
priroda zdi se mi ta dan.

Tu občudujem kras svetá
in iz hvaležnega srca
mi prikipi ta spev ubran:
oj res je lep Gospodov dan!

Gustav Strniša:

Slovo.

»Gre pšenica zlata v klasje,
češnja dozoreva;
sestrica predraga, čas je,
da iz izbe greva!«

Žalostno me zro očesa
kakor dve kresnici:
— Grem v däljavo, gor v nebesa,
k božji grem Devici.

Tam cvetejo rožne sanje
bolj ko češnja rdeča,
tam življenja solčni dan je —
večna sreča.

Z Bogom, bratec, cvetja čas je:
jaz sem docvetela;
gre pšenica zlata v klasje:
jaz sem dozorela.

Radivoj Rehar:

Kuġarji.

Mi pa danes kuhamo
suho mušje stegence,
mastno ôsje reberce,
dolge polževe rogé,
božje špelice nogé.

Kadar vse bo skuhano
in na mizo znošeno,
bomo povabili vas,
dobro pogostili vas,
jedli, pili štiri dni,
štiri dni in pet noči.

Radivoj Rehar:

Kresnice.

Božje lučke letajo
v venčke se prepletajo,
dol in gor in sem ter tja.

Štej jih! Koliko jih je?

Ena — tista bolj žari,
druga — ta še komaj tli,
tretja — že ugasnila je,
a četrta — skriva se...

Hop za njimi! Smuk, smuk, smuk...
Polovimo jih v klobuk!

Solnček bi rada bila.

Zelo vesela bi bila, ko bi se spremenila v zlatorumeno solnčece.

Božala bi mamico s svojimi mehкими in zlatimi žarki, razveseljevala bi bolnike in starčke. Posijala bi tudi v božji hram, tja na tabernakelj, kjer biva ljubi Jezušček. Vedno bi sijala v trgovino k ljubemu očku, da bi bilo vedno svetlo in toplo. Tudi na uboge jetnike bi se večkrat spomnila ter jih s svojimi žarki bodrila in tolažila. Včasih bi postala tudi hudomušna in bi nagajivo svetila zaspancem in zaspankam na postelji. Mislim, da bi me bili siti, ko bi jih spravila iz gorke postelje. Tudi na cvetice ne bi pozabila in bi jim vedno sijala, kadar bi me potrebovale. Pozimi bi grela revne kočice, da bi bile zelo tople in bi ubogim ljudem ne bilo treba kupovati kurjave.

Res, škoda, da nisem solnček! Mislim, da bi imela mnogo prijateljev. Toda tudi kot učenka hočem biti v ponos Bogu, staršem in domovini.

Grčar Tonka,

učenka V. a razreda

I. dekl. osn. šole v Ljubljani.

Na dan plačila.

Odlično!!

Prav dobro!

Dobro.

Zadostno —

Nezadostno — —

Bogomil:

Ljubi Marijini otroci!

Koncem tega meseca bomo obhajali god dveh odličnih Apostolov. To sta sveti Peter in Pavel.

Nekaj let sem je že navada, da kleči ta dan v Ljubljani, in menda tudi v Mariboru, pred svojim škofom večje število mladeničev, deloma že oblečenih v mašna oblačila. Upanje in veselje, pa tudi strah in resnost jim odseva z obrazov.

Ti mladeniči so vsakoletni novomašniki, so vaši prihodnji dušni pastirji, vaši prihodnji veroučitelji. Za nekaj časa se bodo vrnil ti mladi gospodje na svoje domove, k svojim staršem in drugim sorodnikom, zapeli bodo slovesno novo mašo, potem bodo pa čakali na pisanje svojega škofa, ki jim bo povedalo, kam morajo iti na delo. Pustili bodo dom, ločili se bodo od svojih ljubih domačih; poslušali bodo višji ukaz in šli kamorkoli jim bo veleвано.

Midva, ljubi prijatelj, draga čitateljka, se pa ob teh mislih zatopiva v dolžnosti, ki jih imamo do svojih duhovnih voditeljev.

Praviš, da jih je treba spoštovati. Ali verjemi mi, da za spoštovanje še ni dovolj, ako se pred duhovnikom odkriješ, če mu lepo voščiš: »Hvaljen Jezus!« To je pač potrebno; še bolj potrebno je pa, da se s svetim spoštovanjem udeležuješ dopoldanske in popoldanske službe božje, ki jo duhovniki opravljajo v imenu Jezusovem in v imenu svete Cerkve. Nikdar ne stopi v število tistih, ki zanemarjajo nedeljsko dolžnost in s tem pogubljajo svoje duše!

Nauke svojih duhovnih voditeljev poslušajte z največjo pazljivostjo in se tudi po njih ravnajte! Kar vam povedo v šoli ali v cerkvi, pri javni službi božji ali pri shodih v Marijinem vrtcu: vse to vam je povedano v dušno korist in v večni blagor. Nikar pa ne poslušajte tistih, ki vas drugače uče, kakor vas uče vaši dušni pastirji. Že sveti Peter je povedal: »Bili so pa tudi med ljudstvom krivi preroki, kakor bodo tudi med vami lažnivi učeni, ki bodo upeljavali krive nauke pogubljenja in bodo zatajevali Gospoda, kateri jih je odkupil. Ti so kakor studenci brez voda in kakor megle, ki jih viharji semtertja gonijo.«

Tudi se nikar ne sramujte vašim duhovnikom pri cerkvenih opravilih pomagati, kadarkoli vas rabijo in potrebujejo.

V mislih imamo tu najprvo službo mašnih strežnikov. »Angelsko službo« jo imenujemo. Da bi jo tudi z angelsko pobožnostjo opravljali! Kadarkoli vas vaši duhovniki v to službo pokličejo, nikar se je ne branite!

In spet imamo v mislih lepo in glasno molitev pri skupni službi božji kakor tudi pri shodih. Pravitako naj bodo vaša grla vedno pripravljena, da pojo slavo Bogu in prečisti Devici in drugim božjim izvoljencem, bodisi kot cerkveni pevci, bodisi pri skupnem glasnem petju na primer: pri petih litanijah, pri sv. križevem potu.

Kadar treba olepšati cerkev in pota okrog cerkve in s tem poviševati čast božjo, nikar se ne bojte tega dela in truda! Mislite na šmarnice, na praznik svetega Rešnjega Telesa in na druge večje cerkvene praznike in slavnosti. Vaše cvetje na vrtovih in v posodah naj bo vedno Bogu na razpolago.

Zadosti! Pokazal sem vam nekaj prilik, pri katerih lahko pokažete svoje spoštovanje duhovnikom, ki so vidni namestniki nevidnega Boga in njegovi služabniki.

S svojim ljubljanim Sinom naj vas pa blagoslavlja Ona, ki je Kraljica duhovnikov in vaša Mati!

Rešitve v 9. številki.

1. Konjiček.

Komu poje ptiček v pomlajenem logu?	lepše kakor včeraj peti ne poskuša.
Solncu ali drugom, sebi ali Bogu?	Stvarnica mu dala pesem je gotovo.
Srečen se ne meni, če ga kdo posluša;	Kar zares je lepo, zdi se zmeraj novo.

(Anton Medved.)

2. Vprašanja.

Zato, ker temna obleka toplino sprejema, svetla pa odbija.

3. Klasi.

Začni pri K in vzemi dalje vsako četrto črko, ker so na sliki štirje klasje. Tako dobiš rek: **Kjer je Bog, tam ni nadlog.**

Dabilo na naročbo.

Za dva meseca se poslaavlja »Angelček« od svojih dragih malih naročnikov. »Na svidenjel« jim kliče in trdno upa, da se zdravi spet vidimo. Le veselite se počitnic, a ne pozabite svojega prijatelja »Angelčka«, ki ima pripravljen že poln koš lepih pozdravov iz nebes, pesmic in dobrih naukov, pravljič in ugank za vas. Ostanite zvesti »Angelčku«, kažite in priporočajte ga tudi drugim! Več ko bo naročnikov, bolj bo poln lepega beriva. Male deklice na Hrvaškem, ki so naročnice hrvaškega »Angelčka«, pridno nabirajo naročnike in so potem pohvaljene v listu. Dajte, nabirajte tudi vi, deklice in dečki, novih naročnikov in tudi vas bo pohvalil »Angelček«.

Dragi starši, ne kratite »Angelčku«, da prileti z novim šolskim letom k vašim angelčkom; dali boste svojim ljubčkom dobro tovarišijo. Cena — 8 Din — ne more nikogar ovirati, da bi ga ne naročil za svojo deco, saj je smešno nizka v primeri s stroški uprave. Na svidenje torej — otroci in starši — v novem »Angelčku«!

Za leto 1929/30 bo naročnina kot v preteklem letu: Vrtec in Angelček skupaj bosta stala 22 Din, Vrtec sam 14 Din, Angelček sam 8 Din. — Naročnino pošljite upravi »Vrtca« v Ljubljani, Sv. Petra cesta šte. 80. — Čekovni račun uprave ima štev. 10.470.

